

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ

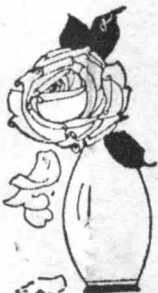
Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

Μιά ενδιαφέρουσα διάλεξις του καθηγητού Ουίλλιαμ Κρόκ. 'Ο παράδοξος λεγεωνάριος του Φέζ. 'Η τυχοδιωκτική ζωή ενός υπεκρημής. Πάντα πρώτος στον κίνδυνον. 'Η μυστηριώδης φωνή του άορατού προστάτου. 'Η τραγική δολοφονία του Ραούλ Μασώ στην άσπι 'Ελ 'Αρίχ. 'Ο γάμος της μίς Χάρισσον. Τò τραγικό προαίθεμά της. Πώς τέλειωσε μιά μέρα χαρὰς κι' εύτυχίας. Τò τραγικό τέλος των νεονύμφων στην Φλωρίδα. κλπ.

ΗΝ περασμένη βδομάδα, ο 'Αμερικανός δάκτωρ Κρόκ έκανε μιά ενδιαφέρουσα διάλεξις στή 'Ασχη των Πνευματιστών της Νέας 'Υόρκης. Ιό θέμα του ήταν τόσο περίεργο, ώστε οι ακροαταί του κρεμόντουσαν κυριολεκτικώς από τὰ χείλη του. 'Ο δάκτωρ Κρόκ μίλησε γιά τήν παράδοξη ιδιότητα που έχουν μερικοί άνθρωποι να προειδοποιούν γιά τόν κίνδυνον που τούς απειλεί και να γλυτώνουν τό ες περιπτώσεις, από τς οποίες θά σάς διθανάτο. 'Ανέφερε φυσικά ένα σωρό τέτοι-

ηγηθούμε τις πιο ενδιαφέρουσες. 'Ες τό 34ο Συντάγμα των Λεγεωναρίων, που έδρευε σήμερα στο Φέζ, ύπηρξε σιον τρίτο λοχόν του ένας πραγματικός ήρωας. Αύτός ο στρατιώτης ποτέ δεν φοβήθηκε τò θάνατον. Πάντοτε ήταν στην πρώτη γραμμή κάθε μάχης και τ' όνομά του έκανε όλους τους ληστές της έρημου να τρομοκρατούνται. Ήταν ένας άνθρωπος ως τριαντάπεντε χρόνων, λεπτοκαμωμένος κι' υπερβολικά συμπαιθητικός. Ιό σιηθος του ήταν κατακόκκινο από τὰ παρόσπια. Οι αξιωματικοί του πολλές φορές είχαν προτείνει γιά τήν προαγωγή του, μα έκανε πάντοτε ήνευτο να δεχθί και τόν παραμικρό βαθμό. Αυτή ήταν ή μόνη ιδιότητά του. "Ήθελε να μείνει ένας φτωχός στρατιώτης, ένας λεγεωνάριος. Στό 34ο Συντάγμα ήταν γνωστός με τ' όνομα Ραούλ Μασώ. Κι' ώστόσο από τις πληροφορίες του ύπουογειού των Στρατιωτικών όλοι τους ήξεραν ότι ο Ραούλ ήταν γυιός του κόμητος 'Αντρέ ντε Φορενύ, του βασιλόπουλου Γάλλου άριστοκράτη. Είχε καταταχθί στο 'Αλγέρι δώ κι' έτη χρόνια και σ' αυτό τò διάστημα είχε λάθει μέρος σ' όλες τις έπιχειρήσεις της έρημου, γυρίζοντας από λοχόν σε λοχόν κι' από όσας οδούς. Έκενον που τόν έδιέφερε, ήταν μόνον ή περιπέτεια Γ' αυτό άλλωστε είχε εγκαταλείψει τήν πολυτέλεια του μεγάρου του κι' είχε έρθη γιά να ζήση στην 'Αφρική μαζί με τους διαφόρους τυχοδιώκτες και τους απογοητευμένους της ζωής. Οι συνάδελφοί του τόν θαύμαζαν και τόν φοβόντουσαν.

—Αυτός, έλεγαν, πιάνει τις σφαίρες των ληστών, και τις βάζει στην τσέπη του! Τίποτε δεν τόν περάζει. Φαίνεται ότι τὰ έχει καλά μ' όλους τους άγιους, οι όποιοί τόν βοηθάνε.

Και πράγματι, ο Ραούλ Μασώ δεν είχε πληγωθί, ποτέ δεν είχε πέσει σε καμμιά ένεδρα. 'Όστόσο, δεν έκτελούσε πάντα τις διαταγές τών άνωτέρων του. "Όταν ήρνήτο να πάη κάπου, τίποτε δεν τόν ανάγκαζε ν' αλλάξη γνώμη. 'Ότε ή τιμωρία, όμτε ή φυλακή. Ήταν, όπως έλεγαν, ένα «στραβόβυλος». Μιά μέρα όμως ο ίδιος ο συνταγματάρχης του τόν διάταξε να πάη ένα έγγραφο στην άσπι του Ράς-έλ-Μά, στόν διοικητή του έκτου λοχού. Έκενος όμως άρνήθηκε, παρ' όλες τις φοβέρες του άνωτέρου του.

—Δέν μπορώ, δήλωσε στο συνταγματάρχη του. "Έχω ένα προαίθεμα ότι θά σκοταθώ στο δρόμο.

Και δεν πήγε. Χρειάσθηκε λοιπόν να στείλουν κάποιον άλλον μ' δολόκληρη συνοδεία στρατιωτών. Μα κανείς τους δεν γύρισε στο Φέζ. Μιά τρομαχτική συμμορία ληστών τούς έπετέθη στην έρημο και τούς κατέφαξε!

'Ο Ραούλ Μασώ παρουσιάσθηκε τότε στο διοικητή του και ζήτησε τήν άδεια να τιμωρήσει παραδειγματικά αυτούς τους έγκληματες. 'Ο συνταγματάρχης, νομίζοντας ότι ο Μασώ είχε ντραπή γιά τή δειλία που είχε δείξει προητέρα, τόν, άφησε να κάνει ότι θέλει. Κι' ο Ραούλ μαζί με τους συνάδελφους του ξεκίνησαν γιά τήν άσπι του Ράς-έλ-Μά, άπ' όπου γύρισαν ύστερα από δύο μέρες, φορτωμένοι τὰ λάφυρα τών ληστών και σερνοντας πίσω άπ' τις γκαμιφλες τους ένα σωρό αιχμαλώτους. "Υστερα άπ' αυτό, ο διοικητής του περιέργος ζήτησε από τόν Ραούλ να τού έξηγήση τήν αίτία που τόν είχε ανάγκασει προητέρα να μη δευθί αυτή τήν άποστολή. Κι' ο Μασώ τού άφηγήθηκε τὰ έξής καταπληκτικά πράγματα:

—'Από μικρός έχω τή, έντύπωση ότι μέσα μου ύπάρχει ακόμη κι' ένας άλλος άνθρωπος, που άνωτέρως από μένα, που μ' ανάγκαζει να κάνω

ό,τι θέλει εκείνος. Αυτός ο άγνωστος με προειδοποιεί πάντα, όταν μ' απειλεί κανένας κίνδυνος. Στις διάφορες μάχες, θά έλεγαι κανείς, ότι με κραταί από τούς όμους και μ' οδηγεί πάντα μπροστά, διώχνοντας τις σφαίρες που θέλουν να με πληγώσουν. Έπειτα ακόμη και σ' αυτή τήν ιδιωτική ζωή μου με προσταίει από κάθε κίνδυνο. "Όταν μου είπατε λοιπόν, να πάω στην άσπι του Ράς-έλ-Μά, άκουσα μιά φωνή που με διάταξε ν' άρνηθώ να ύπακούω στή θέλησί σας. Κι' έτσι γλυτώσα από τή σφαγή. Μα όταν πάλι σκέφθηκα ότι έπρεπε να εκδικηθώ τούς συντρόφους μου, ή φωνή όχι μόνον δεν μ' έμπόδισε, αλλά μου έδωσε και θάρρος.

'Ο συνταγματάρχης ώστόσο δεν τόν πίστεψε. Νόμισε ότι ο Ραούλ ύπεφερε από τò «καφάρ», ψυχική νόσο τών μερών αυτών, κι' τόν δεν ήπτα καθόλου καλά τὰ λογικά του. Γέλασε λοιπόν και τού έπτε:

—'Ασε αυτά τὰ παραμύθια, Ραούλ, και κύτταξε να κάνης άλλοτε, ο,τι σε διατάζουν.

'Ο Μασώ όμως έπέμενε και γιά να τού άποδείξη ότι έχει δικήν, τού άπάλησε:

—Κόρμε διοικητά, άβριο τού πρώτθ θα φύγουμε γιά τήν άσπι 'Ελ 'Αρίχ. "Έχω τò προαίθεμα ότι πρέπει να μην πάω εκεί πέρα, γιά τθ σκοταθώ στο έρόμο από ένα σύντροφό μου. Γιά να σάς άποδείξω λοιπόν ότι αυτός ο άγνωστος προστάτης μου δεν με γέλασε ποτέ, θα πάω, έστω και παρὰ τή θέλησί του. Θά όδτε ότι θά με σκοτώσουν.

Και μ' αυτά τὰ λόγια άποχαίρετσε τò διοικητή του. "Υστερα κάθισε κι' έγγραψε διάφερα έγγραμματα στούς φίλους του και τούς γνωστούς του κι' έπειτα πήγε να διασκεδάσει με τους συντρόφους του. Είχε τήν έντύπωση ότι αυτή ή νύχτα ήταν ή τελευταία της ζωής του.

Τήν άλλη μέρα τὰ έξημερώματα ξεκίνησε ή στρατιωτική άποστολή γιά τήν άσπι 'Ελ 'Αρίχ. Οι στρατιώτες ράδιζαν με ρυθμικό βήμα πάνω στην άμμο και με σκεπασμένο τò κεφάλι με τ' άσπρο τουρμπάν τουηλικίου τους, γιά να μη τούς τυφλώνη ή σκί'νι.

'Ο Ραούλ περπατούσε χωρίς κέφι, γιά τθ μέρα του γίνονταν μιά τρομερή πάλη. 'Ο άορατος άγνωστος προσπαθούσε να τόν πειση κι' εκείνη ακόμη τή στιγμή να γυρίσει πίσω και να μη θυσιάση τόσο άδικώς τή ζωή του. 'Ο Μασώ όμως ήταν πεισιματάρης. "Ήθελε ν' άποδείξη στο διοικητή του ότι τού είχε πη όλη τήν άληθεια.

Γιά να ξεχάση τις μελαγχολικές σκέψεις του, προσάθησε να πιόση κουθέντα με τόν διπλανό του στρατιώτη. 'Ο στρατιώτης αυτός ήταν ένας παχύς και υψηλόςσωμος άνθρωπος, που άγκομαχούσε κι' έθριζε από τήν στενοχώρία του. Είχε κυριευθί από τήν τρομαχτική μελαγχολία της έρημου. Και εσφαιρικά άρχισε να ξεφωνίζει. Είχε τρελλαθί. "Άρπαξε τότε τόν Ραούλ από τò λαμόν, τόν έθριζε καταγής και τόν στραγγάλισε, πριν να προλάβουν οι άλλοι σύντροφοί τους να τόν έμπόδισουν. Κι' έτσι βγήκε αλώφηνον τò προαίθεμα τού άτυχου λεγεωναρίου ότι θά σκοταθώνη σ' αυτή τήν πορεία πρòς τήν άσπι τού 'Ελ 'Αρίχ.

'Εννοείται πός ήταν ο διοικητής τού 34ου Συντάγματος έμαθε αυτή τή δολοφονία, γέλασε και τήκωσε άδιάφορα τούς όμους του. "Η ζωή ενός λεγεωναρίου κοστίζει τόσο λίγο στή χώρα του Μαρόκου!

Μιά άλλη παρόμοια ιστορία, τήν όποία ανέφερε ο δάκτωρ Κρόκ, εινε ή έξής:

Στή Νέα 'Υόρκη ο μίστερ Τζών Χάρισσον πάντρεψε τήν όμορφη κόρη του μ' έναν πλούσιο βιομήχανο. "Υστερα από τήν τέλειση τού μυστηρίου, οι νεόνυμφοι ανεχώρησαν γιά τήν Φλωρίδα, γιά να περάσουν τò μήνα τού μέλιτος. 'Η μίς Χάρισσον όμως σ' όλο τò ταξείδι ήταν μελαγχολική. Μιά φωνή της έλεγαι μέσα της ότι δεν έπρεπε να πάη στή Φλωρίδα. Αυτή τή φωνή όποτε τήν είχε άκούσει, ποτέ δεν είχε βγή ζημιωμένη. 'Όστόσο, με τή χαρά τού γάμου και τις φασαρίες, τήν είχε ξεχάσει. ποτέ δεν είχε δώσει καμμιά σημασία στην προειδοσί της. 'Ο νεόνυμφοι λοιπόν έφτασαν στή Φλωρίδα κι' έμειναν στο καλύτερο ξενοδοχείο. Γò θιο όμως βράδυ της άφιξέως τους, μιά τρομερή πυρκαίιά άποτέφρωσε τò διαμέριό τους και τούς έκαψε ζωντανούς! 'Η μίς ('Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1005)

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά ευχαριστίστηκαν νά τή βασανίζη και νά τήν πειράζη Δέν χώνευε τή Μάριον.

— Δέν μπορώ να καταλάβω, τής έλεγε, τί θές νά κρατάς στό σπίτι αυτό τό παιδί, αφού δέν εινε δικό μου. Δέν τό κλεινεις καλύτερα σ' όρφανοστροφείο νά ηουάσουμε!

Η Μάνταλεν εξεγερώνονταν τότε και τόν απειλούσε ότι ήταν ίκανή νά κάνει κι έγκλημα ακόμη γιά νά προστατεύση τό παιδί τής.

— Ένα βράδυ ο Σμιθ γύρισε από τή Λέσχη μεθυσμένος. Φώναζε σάν άγριάθρωπος και μούγκριζε σάν ταύρος.

— Σίγα και θά ζυμώσης τή Μάριον, τού παρατήρησε ή γυναίκα του.

Μά ο Σμιθ εξαγριώθηκε τότε ακόμη πιά πολύ. "Όλο τό μίσος του εσχύθηκε τότε σέ άκατανόηστες βρισιές γιά τό άδωό παιδί. Η Μάνταλεν έξαλλή άρχισε κι εκείνη νά τού φωνάζη ότι εινε ένας άναίσθητος. "Ο Σμιθ γιά νά τήν εκδικηθή έτρεξε στό δωμάτιο τού παιδιού, άρπαξε τή Μάριον πού κοιμόταν στά χέρια του και τήν έβγαλε μέ δύναμη στό πάτωμα. Τό μικρό έβριζε στόν τόπο. Η Μάνταλεν έβγαλε μιά σπαρακτική κραυγή και ρίχτηκε στόν άνδρα τής. Άρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη μεταξύ τους.

Τόση ήταν ή λύσσα τής τραγικής μητέρας, ώστε κατώρθωσε νά τόν κυλίση καταγής και νά τόν στραγγαλίση, εκεί κοντά στό πτώμα τής μικρούλας Μάριον.

Αυτή ήταν ή τραγωδία που είχε οδηγήσει τή Μάνταλεν, στό δικαστήριο. Μά οι Ένορκοι δικαιολόγησαν τόν πόνο τής και τήν άδωωση. Η Μάνταλεν όμως άν και ζή τώρα μέσα στήν πολυτέλεια, δέν εινε εύχυσισμένη Κλάιε διαρκώς τό παιδί τής, τήν άμορφη Μάριον, τό φτωχό θμα ενός πλωσίσιου κτηνασθόπου.

ΤΣΑΡΑΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 983)

λητους ανθρώπους. Τό μυαλό μου εινε σταματησει και δέν σκεπτόμουν τίποτα. Έπιτέλους ταίριαζε ένα κλειδί, μπήκε στήν κλειδωνιά και τ' άκουσα πού γυριόσε...

Τότε άρχισα νά γελά σάν ήλιος: άνοιξαν τό καπάκι τού μπαούλου κ' είδαν μέσα διάφορα παιδικά, πλεχτά ρουχαλάκια, καλτσάκια, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ενώ οι ύπάλληλοι μάχνανε ανάμεσα σέ κείνα τά πράγματα γιά νά δούν μήπως ύπάρχη τίποτε πού νά πληρώνη δημοτικό φόρο, εγώ άναρωτιόμουν πούδς φουκαράς τήν έπασε και πήρε τό μπαούλο μου γιά δικό του και τραβούσε τώρα ήχοος μέσα στό Παρίσι, μέ τό άμπελαρισμένο πτώμα τής χήρας. Και τό περιεργότερο από όλα, εινε πού δέν άκουσα ποτέ τό παραμικρότερο γι' αυτή τή ύπόθεσι. Μήπως ο άνθρωπος πού πήρε τό μπαούλο μου φοβήθηκε μή μπλεχτή κι' απόφυγε νά αναφέρει τό λάθος του στή άστυνομία, Δέν έχω ιδέα. Δέν μπορώ όμως νά κρατήσω τά γέλια, όταν συλλογιέμαι τί μούτρα πού θάκανε ο κακομοιρης, μόλις άνοιξε τό μπαούλο μου!

Μέσα στά διάφορα πλεχτά τού μπαούλου, θρήκα και αυτό τό μάλλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει, ξέρεις, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά σ' ένα μικρό θόλο ένα παράξενο φυτό, ένα κάκτο, πού μεγάλωσε σιγά-σιγά μπροστά στά μάτια τους. "Ο Λάρου, περίεργος, έσκυψε πιά κοντά, κι' από μιά χαρμαίδα πού είχε άνοιξει ο κάκτος στήν άκρη τού θόλου, είδε έναν παλιό Ίνδικό τάφο, γεμάτο από πολύτιμα πετράδια πού Άστραφταν μέ ιριδωτές λάμψεις.

— "Ο θησαυρός τού Άκάβα! φώναζε κατάχλωμος από τή συγκίνηση ο Λάρου Χουάτ.

Η Άλιαν έσκυψε κοντά του κ' είδε κι' εκείνη τό λαμπύριο των πετρωιδιών. "Εοφίσε τότε τό χέρι του και τόν κοττάξε μέ τρυφερότητα στά μάτια, εύχυσισμένη.

— Εκείνη τή σάρα ή άμορφη Άμερικανίδα είχε άνακαλύψει κι' έναν άλλο θησαυρό πιά πολύτιμο: τόν έρωτα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, γιά νά μην άκούση τήν φωνή τού άδρατου προστάτου τής, είχε πληρώσει μέ τή ζωή τής αυτή τή έπιπολασιότητα τής.

— Άλλά ύπάρχουν ακόμη κι' ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι προαισθάνονται τόν κίνδυνο πού τούς απειλεί. Δυστυχώς όμως πολύ λίγοι εινε εκείνοι πού προηγούν αυτή τήν προειδοποίηση. "Όλοι οι άλλοι κάνουν πάντα ό,τι τούς καταβή στο κεφάλι και δέν ύποχωρούν μπροστά και στόν μεγαλύτερο κίνδυνο. Γι' αυτό και πληρώνουν ακριβώς κάθε άνοησία τούς, όπως δικαίως παρατήρησε στό τέλος τής ομιλίας του κι' ο καθηγητής Κρόκ.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 965)

"Ετσι κ' έγινε... Τήν επομένη, κατά τά μεσάνυχτα, ή "Εθιβ και ο Τζών γυριόσανε και πάλι από τούς ίδιους σκοτεινούς δρόμους, φεύγοντας από τά ίδια κακοσχημαστα κέντρα. "Ο Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός, διαρκώς έρριχνε γύρω του άνήσυχες ματιές. Η "Εθιβ γελοούσε μέ τούς φόβους του...

— Ξαφνικά, όμως, πίσω από τή γωνιά ενός δρόμου πρόβαλαν δυο σιλουέττες, πού ώρμησαν εναντίον τού ζεύγους, μέ διαθέσεις κάθε άλλο παρά αγαθές... Άλλά τήν ίδια στιγμή, από μιά άλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες, συνοδευμένοι και από δυο άνδρες μέ πολιτική περιβολή—τούς δυο μυστικούς άστυνομίους, πού είχαν έντολή από τόν κ. Στάρχοπ Χάλες νά προστατεύσουν τήν γυναίκα του... Και οι άστυνομικοί, μέ λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τήν χειροπέδε δχι μόνα—α τις δυο «σιλουέττες», άλλα και στόν...Τζών Πάρκιγκ!...

— "Απέτυχε τό κόπο σου, Μπράουν! ειπε ένας από τούς μυστικούς άστυνομίους στόν θήθεν Πάρκιγκ. Σε παρακολουθούμε δεκαπέντε μέρες τώρα θίμα πρós θίμα... Και άπνε πού ή κυρία Στάρχοπ Χάλες φοράει τά αληθινά τής μπίζου, άπόψεις νά φανερωθής ποιός εισαι... Κ' έβαλες τούς συντρόφους σου νά ληστεύουν τήν κυρία...

— "Ο Ίζών χαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς νά πη τίποτα...

Μά ή "Εθιβ άρχισε νά γελά, νά γελά με όλη τής τήν καρδιά.

— "Οι άλλοι τήν κύτταζαν κατάπληκτοι, χωρίς νά μπορουν νά έξηγήσουν τήν άσρη-ή τής ξαφνικής εύθυμιάς τής.

— "Ω, αγαπητέ μου φιλε, τί έπαθες! ειπε, τέλος, στόν Τζών Μπράουν. Πόσο απ' λυπάμαι... Τήν έπαθες άσχημα... Μά, τόσο καρό, φορούσαι...τ' αληθινά μου μπίζου! Είχα άφήσει στόν κοσμηματοπώλη τά ψεύτικα, γιάτι μού έκανε κακό νά άποχωριστώ τά γνήσια μου κοσμήματα... Γιατί ξεγέλασα και τόν Ίζον τόν καταστηματούχη; "Ετσι...από μιά ιδιοστροπία... Άλλά σήμερα, γιά νά σέ πειράξω, γιά νά σου δείξω ότι δέν φοβάμαι τίποτα, άφισα τ' αληθινά και φόρεσα τά ψεύτικα μου—θεβαίνα ότι δέν θά καταλάβανεις τί παιγνίδι σου έπαίξει, ότι θά νόμιζες πως σήμερα ακριβώς φορώ τ' αληθινά... Και τήν έπαθες, φτωχέ μου φιλε! Και θά σέ πάνε τώρα φυλακή! Τι κρίμα! Χό-ρευες τόσο καλά!...

OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

(Συνέχεια εκ της σελίδος 992)

"Ο Τζών Μπάρρμυρ, πάλι, στήν περίφημη δημιουργία του "Ερρίκος ΙΓ", φορούσε από τήν αρχή ως τό τέλος μιά σιδερένια πανοπλία, μέ τήν όποια ήταν ύποχωρευμένος νά μονομαχή, νά ίππεύη, νά κυνηγή, τρέχοντας τούς άντιπάλους του και επί πλέον νά παύξη περιπαθείς έρωτικές σκηνές.

Τέλος, ο Τζόνου Βίτσιμουλλερ και ή Μώρρην "Ο Σουλλίθαν, οι άληθινόμητοι πρωταγωνιστά του «Ταρκάν», όπως έπαίζον σχεδόν ολόγυμνοι μέσα στή Λούγκλα, ύπέφεραν τά πόνειρα από τά άγκάθια, από τά νυχια τών ζώων και από τά μετερά κλαδιά. Τόσο τό σωμα τής Μώρρην "Ο Σουλλίθαν, όσο και τό ύπέροχο σώμα τού Τζόνου Βίτσιμουλλερ ήταν πάντα καταματωμένα από τις πληγές. Κι' όμως ή θεατάί αυτού τού φιλιμ δεν βλέπουν τίποτα, γιάτι πάνω από κάθε τέτοια πληγή ύπάρχη ένα παχύ στρώμα τ'άστας...

Καθώς θλέπετε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αυτά τά άφάνταστα μαρτύρια πού τραβούν οι ήθοποιοί τού κινηματογράφου, γυναίκες κι' άνδρες, εινε οι μεγάλοι μισθοί τους.

BIKY ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πώς τόλμησες νά ζητήσης τήν συνδρομή μου;

— "Επειτα όμως σκέφθηκε ότι αυτά τά πέζος ύπήρχαν ακόμη στήν...κάλτσα τής κι' ότι άν τήν άφινε στό έλεος τών άστυνομικών, αυτός θά έβγαλε ζημιωμένος. "Εσπευσε λοιπόν νά τή σηκώση από κάτω και νά τής δηλώση ότι τού χρειαζόντουσαν λεφτά γιά νά φροντίσει νά μη τήν τιμωρήσουν. Κι' ή Καρμέλα από έδωσε τήν...προίκα τής. "Επειτα ακολούθησε τούς άστυνομικούς ήσυχη ότι ο "Άλφρεντ θά τή γλύτωνα από τά κάτεργα. Και πράγματι ο "Άλφρεντ νά κατάφερε περίφημα. Μέ τις κολακειές του και τις ύποσχέσεις του κατώρθωσε νά πείση τούς άστυνομικούς ν' άφήσουν έλευθερη τήν Καρμέλα. Άλλωστε οι "Άργεντινοί άστυνομικοί κάνουν τόσες θρωμούλειες, ώστε δέν τούς συμφέρει νά μαλώσουν ή' έναν «επαγγελματία». Σ' πάνε ο ανιόρ "Άλφρεντ. Γι' αυτό προτίμησαν ν' άφήσουν ήσυχη τήν Καρμέλα και νά συλλάβουν τόν φαρμακοποιό Σορέλο, από τόν όποιο έλάλωστε δέν ειναν νά κερδίσουν τίποτα...

ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ